

DANIEL PETER JANÁČEK, O.PRAEM. OPAT STRAHOVSKÝ

Mariánské pobožnosti 2020 Strahov

Příběh z Orientu vypráví o šejkovi, který za celý svůj dlouhý život neviděl zrcadlo. Nevěděl tedy, jak on sám ve skutečnosti vypadá. Jednoho dne k němu přišel cizinec a zrcadlo mu donesl. Když se šejk uviděl, polekal se tak, že mu zrcadlo vypadlo z rukou. Rozbilo se na kusy. „Jsem nemocen“, říká šejk svému sluhovi, „polož mi léčivé byliny na hrud' a čelo, půjdu do stanu, abych se léčil.“ Jak tam leží, vezme do rukou střepinu zrcadla a začne se pozorovat. Čím víc se na sebe dívá, tím víc se divil. Někdy si myslel, že by se měl vrhnout do písku z vděčnosti za všechno to krásné a dobré, co se mu od Alláha dostalo. Jindy byl zas smutný, protože na sobě odkryl mnoho ošklivého, co dříve neviděl. Po třech dnech přikázal svému sluhovi: „Přiveď mi toho cizince! Chci ho poprosit, aby mi donesl nové zrcadlo. Pověším jej do stanu, abych se v něm mohl vždy vidět.“

Jenom ten, kdo se zastaví a podívá na sebe, může objevit něco o své velikosti i o své bídě. Jenom ten, kdo se prohlédne, může pochopit, kdo je a kdo může být. Takové pohledy do svého bytí potřebujeme nejenom jako jednotlivci, ale také jako společenství. Také církev. Vždy znovu se musí ptát sama sebe, kdo je, aby zakusila, co, nebo čím má být. Zrcadlo pro takový pohled nosí u sebe od hodiny svého vzniku v postavě Marie – Matky Páně. Proto ji církevní otcové nazvali „typos“ – pravzor církve.

Dnes si ji připomínáme votivní mší o Panně Marii ve večeřadle. Pater Filip ji vhodně vybral. Dnes jsme byli s panem kardinálem a ostatními biskupy, s panem nunciem ve večeřadle, v oné „horní místnosti“ („Obergemach“, by řekli naši sousedé), abychom slavili Missu Chrismatis. S Marií jsme nyní shromážděni jako Kristovi učedníci opět kolem Kristova stolu, abychom si ji uvědomili jako svou matku, která s láskou pečuje o naše společenství a dává skvělý příklad jednomyslné modlitby. Oslavujeme nebeského Otce a děkujeme mu za Marii jako vzor Církve: za Marii, která se s apoštoly modlí, vytváří svornost bratří a sester, společenství a pokoj. Maria se modlí, vnímá, že se Bůh dotýká našeho světa. Protože má k Bohu bezmeznou důvěru, může také prožívat radost z odevzdání se. Očekává s apoštoly Ducha Utěšitele, který na ni již sestoupil při vtělení Slova Božího a který ji znovu naplňuje.

Když se díváme do tohoto Mariina zrcadla, může se nám vést jako tomu starého šejkovi: můžeme se tak jako on polekat a být smutní, co vše nám její zrcadlo odhalí: Jaké jsou naše modlitby a bohoslužby? Kolikrát jsou alibismem, sebeuspokojováním, instruováním Boha, co vše má udělat, kde všude má zasáhnout, komu pomoci. Kolikrát necháme vládnout literu nad duchem, s celou vážností ritualismu si vystačíme se vším sami, hlavně abychom měli vše pod kontrolou. V takových případech se pomalu, ale jistě vytratí ze života láska a radost. A zrovna ony církve potřebuje jako sůl. Kde udávají tón jenom povinnost a úkol, kde vládne výlučně právo a norma, tam se ochuzujeme o zázrak, který prožívala Maria – o „ANO její víry“, která počítá s Bohem, tedy i s tím, co je nepochopitelné a nepravděpodobné.

V Mariině zrcadle můžeme ale také objevit své povolání. Radost ze společného naslouchání Pánu a očekávání jeho Ducha, vděčnost z objevování Božích darů ve svém životě, prosbu o slitování Boží pro všechny. To vše nám pomáhá najít své místo v životě a zapojit se do zástupu těch bratří a sester, kteří chválí Boha spolu s Marií.